

Театъръ. Още отъ най-старо време развититѣ градове сж имали театъра за най-добро, най-високо приятно зрѣлище. Въ стара Гърция и Римъ сж издигали грамадни театри, съдържащи съ десетки хиляди мѣста. Така, театърътъ въ Атина (построенъ въ 340—320 год. прѣди Христа) побиралъ 14,000 човѣка; тоя въ града Мегалополисъ — 20,000. А главнитѣ театри въ римската държава сж били: въ Римъ, театърътъ на Корнелия Балба и театърътъ на Марцела, който побиралъ 22,000 лица.

Тукъ народътъ се сбиралъ отъ всички краища на страната: патриции и плебеи, господари и роби — всички тѣ сж дирили наслада, весели игри. Най-първо гърцитѣ извършвали богослужението съ прѣдставления, свирни, пѣсни и игри. Отъ тия нѣща се е породилъ театра. Почнали писателитѣ да пишатъ смѣшни разговори. Тия разговори изучавали актьоритѣ, които се обличали въ смѣшни дрехи, съ маски на глава и прѣдставлявали прѣдъ народа, който се смѣялъ. Сетнѣ зели да прѣдставляватъ и жални случки. Отъ Гърция театърътъ се прѣнесълъ въ Римъ. Римлянитѣ нѣмали отначало книги. Най-първо у тѣхъ се появили сборници отъ пѣсни, смѣшни разговори, подигравки и смѣхории. Нѣкои зевзеци изучавали смѣшнитѣ разговори и празничненъ день на мегданя давали прѣдставления за гражданитѣ. Да се обличатъ и събличатъ акторитѣ правили дървени бараки съ сцена, на която играели. Всичкитѣ разговори на акторитѣ били подигравки, смѣшни юдения, падания, бой и т. н. Да ги гледа и се смѣе се събиралъ много народъ. Мжжетѣ седали напрѣдъ и на по-хубавитѣ мѣста, а женитѣ идѣли съ дѣцата си, и сѣдали винаги на заднитѣ столове.

Тия старо-народни театри не били покрити, съ дѣски за сѣдане, наредени въ полукръгове, които сж се издигали постепенно единъ слѣдъ другъ. Тѣхъ наричатъ и до сега амфитеатри. Входътъ е билъ различенъ: въ Атина, напримѣръ, за три дена се е плащало единъ левъ, а въ Римъ — бесплатно. Когато хората приели християнската вѣра, поповетѣ забранили театритѣ, като казвали, че тѣ